

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Szak/8/2021
Identifikačné číslo spisu: 7021200148
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7021200148.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: K. X., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Sýrska arabská republika, bez dokladov totožnosti, toho času na neznámom mieste, právne zastúpený: Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, Murgašova 3, Košice, proti žalovanému: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Ružomberok, Nám. A. Hlinku 74, 036 01 Ružomberok, o správnej žalobe vo veciach zaistenia, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 8Sa/7/2021-20 zo dňa 18. marca 2021, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov kasačného konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB9-3-042/2021-AV zo dňa 19.02.2021 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu podľa ustanovenia § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 17.03.2021. Žalobca bol pôvodne zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. na základe rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB9-40-013/2020-AV zo dňa 02.12.2020 a na to nadväzujúceho rozhodnutia o predĺžení zaistenia č. PPZ-HCP-BB9-3-028/2021-AV za účelom odsunu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu

podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej „Dublinské nariadenie“).

2. Preskúmané rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že konanie vo veci zaistenia bolo začaté z dôvodu, že žalobca je žiadateľom o azyl v Rumunskej republike, keďže z informačného systému MIGRA, výstupu EURODAC lustráciou odtlačkov prstov bolo zistené, že je subjektom dublinského konania. Túto skutočnosť oznámil žalovaný Dublinskému stredisku Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej „Dublinské stredisko“), ktoré začalo konanie o návrat žalobcu na územie iného členského štátu žiadosťou o prevzatie naspäť. V rámci skúmania trvania účelu zaistenia žalovaný zistil, že dňa 28.12.2020 bola na Dublinské stredisko MV SR doručená odpoveď Rumunska o akceptácii prevzatia žalobcu v zmysle čl. 18 ods. 1 písm. b) Dublinského nariadenia späť na svoje územie. Následne dňa 13.01.2021 bolo Dublinským strediskom žalobcovi doručené rozhodnutie o odovzdaní na územie Rumunskej republiky. Žalovaný napadnuté rozhodnutie odôvodnil aj tým, že doposiaľ sa nepodarilo vykonať transfer žalobcu na územie Rumunska pre viaceré technické a organizačné problémy a aj pre protipandemické opatrenia.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Dňa 10.03.2021 bola Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) doručená správna žaloba vo veci zaistenia voči preskúmanému rozhodnutiu, ktorou sa žalobca domáhal jeho zrušenia a svojho prepustenia zo zaistenia.

4. V správnej žalobe uviedol najmä, že

- zaistenie je v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru a v rozpore s čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia;
- Rumunsko akceptovalo prevzatie žalobcu dňa 28.12.2020 a v tento deň zároveň začala plynúť 6-týždňová lehota v zmysle čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia, pričom uplynula dňa 08.02.2021;
- podanie správnej žaloby proti rozhodnutiu o odovzdaní do iného členského štátu nemá odkladný účinok, pričom žalobca môže požiadať súd o priznanie odkladného účinku správnej žalobe;
- žalobca nepodal správnu žalobu proti rozhodnutiu o odovzdaní do Rumunska;
- nakoľko v predmetnej právnej veci nedošlo k odkladnému účinku rozhodnutia o odovzdaní, 6-týždňová lehota v zmysle Dublinského nariadenia začala plynúť od akceptácie a uplynula najneskôr dňa 08.02.2021;
- v zmysle právneho názoru kasačného súdu vysloveného v takmer totožnej právnej veci vedenej pod sp. zn. 10Sža/16/2014 z 18.06.2014 na konanie o zaistení pre účely prípravy prevozu do iného členského štátu EU, kde si zaistená osoba podala žiadosť o azyl stanovuje maximálnu a neprekročiteľnú lehotu šesť týždňov. Ak nie je možné prípravu a prevoz osoby v tejto lehote uskutočniť, je nevyhnutné zaistenú osobu po uplynutí tejto lehoty okamžite bezodkladne prepustiť.

5. Krajský súd v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) dospel k záveru o potrebe zrušiť preskúmané rozhodnutie a nariadiť bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia z nasledujúcich dôvodov:

- dňa 28.12.2020 Rumunská republika písomne akceptovala prevzatie žalobcu v zmysle čl. 18 ods. 1 písm. b) Dublinského nariadenia späť na svoje územie;
- dňa 07.01.2021 Dublinské stredisko vydalo rozhodnutie o odovzdaní žalobcu do Rumunskej republiky (právoplatné dňa 13.01.2021);
- Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo svojom rozhodnutí zo dňa 13.08.2017 vo veci C-60/16 okrem iného uviedol, že v prípade výkladu daného ustanovenia (čl. 28 ods. 3 tretí pododsek Dublinského nariadenia - pozn. kasačného súdu) sa uplatňuje jedna z dvoch udalostí upravených týmto ustanovením, a to na jednej strane akceptovanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť a na druhej strane koniec odkladného účinku odvolania alebo preskúmania proti rozhodnutiu o odovzdaní;

- podľa zákona o azyle proti rozhodnutiu dublinského strediska o odovzdaní do iného členského štátu nemožno podať odvolanie, ale možno podať iba správnu žalobu, ktorá však nemá odkladný účinok (§ 213 ods. 2 S.s.p. v spojení s § 46c zákona o azyle);
- v podmienkach Slovenskej republiky nemožno aplikovať znenie článku 28 ods. 3 tretí pododsek „alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania“;
- žalobca nepodal voči rozhodnutiu dublinského strediska o odovzdaní správnu žalobu, v dôsledku čoho nemožno aplikovať na preskúmanú veci alternatívu uvedenú v článku 28 ods. 3, tretí pododsek „alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.“;
- v prípade žalobcu nebola naplnená druhá udalosť, na ktorú poukazoval Súdny dvor EÚ, t.j. odovzdanie sa vykoná najneskôr do šiestich týždňov odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3;
- prichádza do úvahy len prvá udalosť, t.j. odovzdanie sa vykoná najneskôr do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom;
- dňa 28.12.2020 došlo k akceptácii Rumunskou republikou o prevzatie späť žalobcu a zároveň týmto dňom začala plynúť 6-týždňová lehota v zmysle čl. 28 ods. 3 tretí pododsek Dublinského nariadenia, ktorá uplynula dňa 08.02.2021;
- predĺženie zaistenia žalobcu v zmysle preskúmaného rozhodnutia nie je v súlade s Dublinským nariadením, v dôsledku čoho je nezákonné a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

6. Proti rozsudku krajského súdu, uvedenému v záhlaví tohto rozhodnutia, žalovaný (ďalej aj ako „sťažovateľ“) v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol

- v praxi pri uplatňovaní Dublinského nariadenia nastáva aj tretia udalosť, ktorej existencia je pripustená v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-60/16, ktorá zakladá iný (neskorší) časový okamih začatia šesťtýždňovej lehoty na odovzdanie, z čoho vyplýva, že neexistujú len dva časové okamihy začiatku plynutia lehoty na odovzdanie osoby, ako odôvodňuje krajský súd;
- treťou udalosťou v procese odovzdania je nadobudnutie vykonateľnosti rozhodnutia o odovzdaní do iného členského štátu a samotnou existenciou opravného prostriedku vo forme žaloby proti tomuto rozhodnutiu;
- dôležitosť tejto udalosti je najmä z dôvodu využitia možného opravného prostriedku zo strany dotknutej osoby;
- v právnom poriadku Slovenskej republiky je možné v danej veci len prieskum rozhodnutia prostredníctvom podania žaloby v lehote dvadsať dní odo dňa doručenia rozhodnutia o odovzdaní;
- lehota na podanie žaloby v trvaní dvadsať dní a taktiež samotná existencia takéhoto druhu opravného prostriedku zakladá tretiu udalosť, od ktorej začína plynúť šesťtýždňová lehota na odovzdanie podľa článku 28 ods. 3 tretí pododsek Dublinského nariadenia, pričom týmto okamihom je nadobudnutie vykonateľnosti rozhodnutia migračného úradu o odovzdaní dotknutej osoby;
- Súdny dvor v predmetnom rozsudku zaujal stanovisko, že doba zaistenia bude obmedzená jednou z presne stanovených lehôt uvedených v článku 28 ods. 3 Dublinského nariadenia, počítanou prípadne až odo dňa, keď zanikne odkladný účinok odvolania alebo preskúmania;
- nerešpektovanie lehoty na využitie žaloby by bolo vážnym ukrátením dotknutej osoby na jej právach a zároveň musí konajúci orgán čakať na prípadné márne uplynutie tejto lehoty, nadobudnutie vykonateľnosti rozhodnutia migračného úradu, ako to bolo aj v prejednávanej veci, čo predlžuje maximálnu šesťtýždňovú dĺžku zaistenia o trvanie tejto lehoty, teda dvadsať dní;
- Súdny dvor za rozhodujúce považuje okolnosť, že odvolaniu alebo preskúmaniu je priznaný odkladný účinok v rozsahu, v akom bráni odovzdaniu, bez toho, aby rozhodujúcu úlohu zohrávala skutočnosť, či

dotknutá osoba predtým podala alebo nepodala žiadosť o odklad rozhodnutia o odovzdaní;

- cieľom je priznať konajúcemu orgánu dostatočnú lehotu na vykonanie odovzdania zaistenej osoby, pretože odovzдание možno vykonať až po tom, čo zanikol odkladný účinok a teda právny akt nadobudol vykonateľnosť;

- Súdny dvor uviedol, že normotvorca Únie odkázal na zánik odkladného účinku podľa článku 27 ods. 3 Dublinského nariadenia bez toho, aby rozlišoval medzi členskými štátmi, ktoré sa rozhodli priznať odkladný účinok alebo preskúmaniu ex lege podľa článku 27 ods. 3 písm. a) a b) tohto nariadenia a členskými štátmi, ktoré sa rozhodli, že priznanie odkladného účinku podriadia súdnemu rozhodnutiu vydanému v tomto zmysle na žiadosť dotknutej osoby podľa článku 27 ods. 3 písm. c) uvedeného nariadenia;

- krajský súd sa nezaoberal opravným prostriedkom vo forme žaloby proti rozhodnutiu migračného úradu o odovzdaní, a to nielen jej podaním ale aj samotnou existenciou tohto opravného prostriedku v spojitosti s výkladom v rozsudku Súdneho dvora.

8. Záverom navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

B)

9. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 13.04.2021 najmä uviedol, že voči rozhodnutiu Dublinského strediska o odovzdaní nepodal správnu žalobu, nemohol byť teda priznaný ani odkladný účinok a žalobcu bolo možné zaistiť najviac na 6 týždňov od akceptácie jeho prevzatia zo strany Rumunskej republiky. Stotožnil sa s posúdením veci krajským súdom a navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

10. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) s prihladením na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné zamietnuť podľa § 461 S.s.p.

11. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. mája 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 458 ods. 2 S.s.p. o kasačnej sťažnosti podanej proti rozhodnutiu krajského súdu, ktoré sa týkalo správnej žaloby podanej proti rozhodnutiu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o poskytnutie dočasného útočiska, proti rozhodnutiu o zrušení poskytovania dočasného útočiska podľa osobitného predpisu alebo proti rozhodnutiu vo veciach zaistenia rozhodne kasačný súd najneskôr do siedmich dní od predloženia veci krajským súdom; to neplatí, ak bol žalobca prepustený zo zaistenia.

12. Kasačný súd, vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol dňa 31.03.2021 transferovaný z územia Slovenskej republiky, za ktorým účelom bol prepustený zo zaistenia ešte pred predložením kasačnej sťažnosti tunajšiemu súdu, rozhodol o tejto v zmysle § 458 ods. 2 S.s.p. bez uplatnenia sedemdňovej lehoty vymedzenej v tomto ustanovení.

Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku.

13. Sťažovateľ preskúmaným rozhodnutím rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu dňom 19.02.2021 na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 17.03.2021. Žalobca bol pôvodne zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. na základe rozhodnutia sťažovateľa č. PPZ-HCP-BB9-40-013/2020-AV zo dňa 02.12.2020 a na to nadväzujúceho rozhodnutia o predĺžení zaistenia č. PPZ-HCP-BB9-3-028/2021-AV.

Podľa čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiada v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.

Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú."

14. Vyššie citovaný článok Dublinského nariadenia upravuje lehoty na podanie dožiadania o prevzatie (1 mesiac) ako aj lehotu na vykonanie odovzdania (6 týždňov), pričom následkom nedodržania týchto lehôt správnym orgánom má za následok povinnosť prepustiť osobu zo zaistenia. Tým sú upravené maximálne lehoty zaistenia cudzinca v jednotlivých fázach procesu odovzdania. Dublinské nariadenie má v súlade s čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie všeobecnú platnosť, je záväzné vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch. Nie je preto rozhodujúce, že zákon o pobyte cudzincov upravuje lehotu zaistenia v dlhšom trvaní.

15. Preto pokiaľ sťažovateľ vydal rozhodnutie o zaistení žalobcu na účel jeho odovzdania podľa Dublinského nariadenia potom ako Rumunská republika akceptovala dožiadanie o prijatie žalobcu späť (28.12.2020), bol povinný stanoviť lehotu zaistenia tak, aby neprekročil lehotu uvedenú vo treťom pododseku uvedeného ustanovenia, t.j. 6 týždňov.

16. Žalobca bol pôvodne zaistený od 02.12.2020 do 13.01.2021 na základe rozhodnutia o zaistení, od 13.01.2021 do 08.02.2021 na základe prvého rozhodnutia o predĺžení zaistenia (zo dňa 10.01.2021), od 05.02.2021 do 19.02.2021 na základe druhého rozhodnutia o predĺžení zaistenia (zo dňa 05.02.2021) a následne od 19.02.2021 do 17.03.2021 na základe tretieho rozhodnutia o predĺžení zaistenia, ktoré bolo napadnutým rozsudkom zrušené. Lehota zaistenia do 17.03.2021 bola teda stanovená na dobu zjavne dlhšiu ako 6 týždňov, a teda už týmto postupom sťažovateľ pochybil.

17. Sťažovateľ pri stanovení lehoty zaistenia vychádzal zo skutočnosti, že dňa 07.01.2021 Dublinské stredisko vydalo rozhodnutie o odovzdaní žalobcu do Rumunskej republiky. Rozhodnutie o odovzdaní nadobudlo právoplatnosť dňa 13.01.2021. Z obsahu podanej kasačnej sťažnosti pritom vyplýva, že sťažovateľ považoval rozhodnutie o odovzdaní za vykonateľné dňa 03.02.2021, t. j. až po márnom uplynutí lehoty dvadsiatich dní na podanie správnej žaloby voči nemu. Od tohto dátumu podľa názoru žalovaného plynie lehota šiestich týždňov na odovzdanie zaisteného žalobcu do Rumunska. Poukazoval pritom na znenie čl. 28 Dublinského nariadenia a závery Súdneho dvora, vyslovené v jeho rozsudku C-60/16, v zmysle ktorých je nadobudnutie vykonateľnosti rozhodnutia o odovzdaní a samotná existencia opravného prostriedku vo forme žaloby proti tomuto rozhodnutiu skutočnosťou určujúcou neskorší

okamih začiatku plynutia šesťtýždňovej lehoty na odovzdanie. V tejto súvislosti vytykal krajskému súdu, že sa uvedenou skutočnosťou v napadnutom rozsudku nezaoberal.

18. Pokiaľ ide o výklad ustanovenia článku 28 ods. 3 tretí pododsek Dublinského nariadenia, z jeho dikcie nemožno vyvodiť, že by samotné zakotvenie odvolania alebo opravného prostriedku, prípadne nadobudnutie vykonateľnosti rozhodnutia o odovzdaní predstavovalo „tretiu udalosť“, od ktorej je potrebné počítať šesťtýždňovú lehotu na odovzdanie zaistenej osoby. Uvedené nevyplýva ani z rozsudku Súdneho dvora zo dňa 13.08.2017 vo veci C-60/16, v zmysle ktorého, v prípade výkladu daného ustanovenia (čl. 28 ods. 3 tretí pododsek Dublinského nariadenia) sa uplatňuje jedna z dvoch udalostí upravených týmto ustanovením, a to na jednej strane (implicitné alebo výslovné) akceptovanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť a na druhej strane zánik odkladného účinku odvolania alebo preskúmania proti rozhodnutiu o odovzdaní. Nakoľko v zmysle § 46c zákona o azyle proti rozhodnutiu dublinského strediska o odovzdaní do iného členského štátu nemožno podať rozklad, nemohla byť ani eventuálne naplnená podmienka zániku odkladného účinku odvolania (rozkladu).

Podľa § 46c zákona o azyle proti rozhodnutiu ministerstva o odovzdaní do iného štátu nemožno podať rozklad. Podanie správnej žaloby proti rozhodnutiu ministerstva o odovzdaní do iného štátu nemá odkladný účinok.

19. V danom prípade normotvorca, z hľadiska počítania lehôt, priznal relevanciu jedine akceptácii dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť a zániku odkladného účinku odvolania, resp. preskúmania, nie však momentu kedy rozhodnutie o odovzdaní nadobúda vykonateľnosť. Vykonateľnosť rozhodnutia vzniká márnym uplynutím lehoty na plnenie povinnosti za predpokladu, že rozhodnutie je účinné, to znamená, že nadobudlo právoplatnosť (napr. rozhodnutie o uložení pokuty je vykonateľné, ak nadobudlo právoplatnosť a účastník dobrovoľne nesplnil povinnosť v lehote určenej v rozhodnutí, ktorá začína plynúť dňom nasledujúcim po dni právoplatnosti rozhodnutia), alebo je rozhodnutie neprávoplatné, ale odvolanie (rozklad) nemá odkladný účinok (napr. odvolanie proti rozhodnutiu o zadržení vodičského preukazu nemá odkladný účinok, to znamená, že vodičský preukaz sa zadrží ihneď dňom oznámenia rozhodnutia prvostupňového orgánu). Rozhodnutie o odovzdaní nadobudlo právoplatnosť dňa 13.01.2021, pričom predmetným rozhodnutím žalobcovi nebolo uložené splnenie povinnosti. Preto rozhodnutie o odovzdaní nadobudlo vykonateľnosť momentom jeho právoplatnosti. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že žalobca mal možnosť podať proti predmetnému rozhodnutiu správnu žalobu vo veciach azylu podľa § 207 a nasl. S.s.p. V tejto súvislosti je tiež potrebné uviesť, že správna žaloba nie je mimoriadnym opravným prostriedkom, tak ako to tvrdil sťažovateľ.

Podľa § 211 ods. 2 S.s.p. správna žaloba proti rozhodnutiu, ktorým bola žiadosť o udelenie azylu zamietnutá ako neprípustná alebo ako zjavne neopodstatnená, proti rozhodnutiu o odovzdaní do iného štátu alebo proti rozhodnutiu o zastavení konania o azyle musí byť podaná v lehote 20 dní od doručenia rozhodnutia.

20. Právny poriadok Slovenskej republiky, ako jediný prostriedok ochrany subjektívnych práv voči rozhodnutiu o odovzdaní, upravuje správnu žalobu vo veciach azylu, ktorá však nemá odkladný účinok (§ 213 ods. 2 S.s.p. v spojení s § 46c zákona o azyle. O odkladnom účinku rozhoduje v prípade podania správnej žaloby správny súd v lehote 15 dní od podania správnej žaloby a to na návrh žalobcu. Žalobca nepodal voči rozhodnutiu o odovzdaní správnu žalobu, v dôsledku čoho nemožno aplikovať na preskúmanú veci alternatívu uvedenú v článku 28 ods. 3 tretí pododsek „alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.“ V tejto súvislosti je potrebné dodať, že iba samotné zakotvenie správnej žaloby v právnom poriadku, t. j. bez toho aby ju žalobca podal na súd, v zmysle vyššie citovaných ustanovení Dublinského nariadenia a rozsudku Súdneho dvora nemá za následok jej odkladný účinok.

Podľa čl. 29 ods. 3 Dublinského nariadenia ak bola osoba odovzdaná chybné, alebo ak bolo rozhodnutie o odovzdaní na základe odvolania alebo preskúmania zrušené po tom, ako sa uskutočnilo odovzdanie, členský štát, ktorý uskutočnil odovzdanie, bezodkladne prijme túto osobu späť.

21. Z článku 29 ods. 3 Dublinského nariadenia vyplýva, že dotknutá osoba musí byť bezodkladne prijatá späť členským štátom, ktorý vykonal odovzdanie v prípade, ak išlo o chybné vykonanie odovzdania alebo ak došlo k zrušeniu rozhodnutia o odovzdaní až po jeho vykonaní. Uvedené nevyhnutne znamená, že Dublinské nariadenie pripúšťa aj situáciu, kedy dôjde k odovzdaniu zaistenej osoby pred podaním opravného prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní, resp. pred rozhodnutím o opravnom prostriedku (ak tento nemal odkladný účinok). Za týchto okolností neobstojí ani argumentácia sťažovateľa, v zmysle ktorej bolo potrebné vyčkať s výkonom odovzdania do márneho uplynutia lehoty na podanie správnej žaloby.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené v preskúmvanej veci lehota šiestich týždňov na odovzdanie zaisteného žalobcu začala plynúť od (v danom prípade) výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť Rumunskou republikou, t. j. odo dňa 28.12.2020.

23. Záverom kasačný súd upriamuje pozornosť na bod 46 napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že krajský súd sa vyššie uvedenými skutočnosťami (t. j. absenciou odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní ako aj nevyužitím opravného prostriedku podľa článku 27 ods. 3 Dublinského nariadenia-správnej žaloby) v dostatočnej miere zaoberal, pričom s jeho závermi sa kasačný súd v plnej miere stotožnil.

V.

24. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd neporušil zákon keď preskúmvané rozhodnutie zrušil. Preto kasačný súd podľa § 461 S.s.p. kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú

Podľa § 461 S.s.p. kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

25. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že žalobcovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, trovy tohto konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov kasačného konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.